

CÁ THỦY TINH

Trở về nhà sau chuyến công tác từ thiện, chị Diệp Yến Bình và Diệu Liên chia sẻ niềm vui với những thành quả mới của Mắt Thương Nhìn Cuộc Đời. Chị Yến Bình có một ngôi nhà nằm ngay trung tâm du lịch Hollywood - Florida, cách bờ biển Đại Tây Dương khoảng 20 bước chân. Diệu Liên được chị đưa về đây nghỉ ngơi, tắm biển, nghe nhạc sống, xem bà con khiêu vũ và ăn uống thâu đêm trên bãi biển.

Cũng trong dịp này Diệu Liên thường ra tắm biển khi trời vừa hừng sáng. Thế giới này thật khó tìm thấy ở Canada giá buốt, luôn được phủ đều bởi một chiếc mền bông bằng tuyết trắng. Hôm đó, một điều kỳ lạ xảy ra, khi chuẩn bị bước xuống nước, Diệu Liên thấy hàng vạn chú cá con đang chơi đùa ngay sát bãi biển. Các chú cá này được sanh ra cùng một lứa, nên cùng một kích, nhỏ xíu bằng ngón tay trở. Hàng vạn con mà chỉ có hai màu: vàng mơ, xanh dương, trong suốt như “Thủy Tinh”. Hướng dẫn đàn cá này là vài cô chú “cá Cha, cá Mẹ”, lớn bằng bắp tay, màu xanh dương đậm và màu đen trắng.

Diệu Liên thấy các em đang chơi, không dám “động” đến, nên đứng trên bờ quan sát. Nhưng chờ hoài mà các em vẫn mãi mê nô đùa, không biết sợ “người” là gì. Thấy vậy, Diệu Liên đành bước xuống nước vừa đi vừa nói: “xin lỗi em bé nghe, cô phải bơi, và còn phải đi làm việc nữa, hết giờ rồi em bé ơi!”. Rồi Diệu Liên tách làn nước và bơi dọc theo bờ biển. Lạ lùng thay, khi nhìn xuống nước, hàng vạn em bé “cá” đang bơi lượn bên dưới, làm thành một chiếc giường bằng “cá” mà Diệu Liên đang được nằm trên đó. Lúc đầu, tâm trạng kinh ngạc đến với Diệu Liên rồi chuyển sang sung sướng và hưởng trọn vẹn niềm hạnh phúc đang có. Giờ phút tuyệt vời đó sẽ mất đi rất nhanh khi đàn cá di chuyển qua vùng nước Diệu Liên đang bơi. Nhưng thật lạ thay, các em vẫn bơi theo Diệu Liên, tung tăng, lí lắc, với tràn đầy hạnh phúc. Rồi nữa, thỉnh thoảng, những cô chú cá Mẹ cá Cha lại phóng lên khỏi mặt nước, làm thành cầu vồng, như đang khiêu vũ biểu diễn cho “cả làng” cùng xem.

Thật là một hiện tượng lạ lùng, khó nói được bằng lời, Diệu Liên như nín thở, không muốn giây phút thần tiên đó biến mất. Diệu Liên hỏi các em: “con là ai, từ đâu đến và đang đi về đâu, sao lại đi theo cô vậy nè? Có quen với cô không? biết nhau từ kiếp nào đây hè?, thương ơi là thương phải không các con?”.

Trong khoảng khắc, chợt nhớ đến tin tức cái chết do chất độc từ đuôi cá Đuối chích vào ngực của hai nạn nhân đang bơi trên bờ biển Florida. Câu hỏi đến ngay trong Diệu Liên: Không biết các chú bé “cá” tí hon này da có độc không đây?. Rồi cũng trong khoảng khắc đó, Diệu Liên “tự trách” mình: các em đến với mình vui vẻ và ấm áp vậy sao mình lại nghĩ xấu đến các em, mình thật không dễ thương chút nào”.

Bao nhiêu hạnh phúc tràn ngập khi được nằm trên chiếc giường bằng những cô chú “cá” Thủy Tinh, nhưng Diệu Liên cũng không quên “cảnh cáo” các em: “nè, các con ơi!, loài người có nhiều kẻ không dễ thương như mình nghĩ đâu nghen, tại sao lại không sợ người mà đi theo như vậy, không phải thấy ai rồi cũng đi theo đâu nghe, nguy hiểm lắm, có biết không?”. Bầu trời xanh lên cao, nước bạc ngàn trong mát, ai lo ai sợ mặc ai, các chú bé “cá” con con vẫn lướt là lướt theo dòng nước, vì bên em có Mẹ có Cha đang che chở cho đàn con được an toàn.

Diệu Liên tựa người trên chiếc phao, hai chân đập nhẹ, lướt theo làn nước, đắm đuối, say mê nhìn ngắm các em. Khi chợt nhìn thấy một đám lớn các chú cá màu vàng mơ lách mình chen lấn. Màu vàng mơ, cùng màu lông của bé Lạc, cô bé “chó con” của Diệu Liên đang ở Toronto. Ôi ơi! không biết có chuyện gì xảy ra cho em không? Tại sao bỗng nhiên sáng nay lại có một đàn “bé Lạc” dưới hình hài của những chú cá chạy theo Diệu Liên vậy nè, có phải đây là hóa thân của “bé Lạc”, vẫn còn tiếp tục chạy đi tìm Diệu Liên? Diệu Liên đã trở về với hơi thở để nhận diện những ý niệm vờ vẫn khởi lên liên tục trong tư tưởng, nhận diện và không bị nó lôi cuốn để rồi mất đi những giây phút tuyệt vời hiện tại.

Cứ như thế, Diệu Liên tiếp tục nói chuyện với các em hết suốt đoạn đường. Khi Diệu Liên đến gần khách sạn màu hồng, là điểm mốc phải trở lại đi làm việc sau giờ thể dục buổi sáng. Diệu Liên nói lời giã từ với đàn cá: “các con ơi! cô về nghe, mai gặp lại không? biển trời bao la làm sao gặp lại hè? vĩnh biệt nghe”. Tiếc rề, Diệu Liên nhìn em lần cuối rồi trở mình bơi về.

Trở ngược về hướng căn nhà ngoài biển, làn nước mát trong, trong đến nỗi có thể đếm được những viên sỏi, những vỏ sò trắng phiêu nằm dưới lòng biển. Diệu Liên thích thú nhìn ngắm và thưởng thức sự tươi mát của những hạt sỏi, những vỏ sò đang còn ngáy ngủ khi mặt trời đã lên cao. Nhưng lạ thay, các hạt sỏi, vỏ sò bị biến mất vì đàn cá bơi

ngược trở lại thành chiếc giường che lấp đáy biển. Bút mực nào có thể diễn tả được sự sung sướng và sung sướng của Diệu Liên lúc đó. Diệu Liên luôn miệng hỏi các em đủ điều. Bao nhiêu câu hỏi nhưng sẽ không bao giờ có câu trả lời.

Các em theo Diệu Liên suốt đoạn đường về đến nhà. Lại thêm một lần chia tay. Diệu Liên ngừng bơi, đứng yên trong nước, nói lời tiễn biệt: “ chào các con, gặp lại ngày mai được không?”. Hai chân của Diệu Liên đã biến thành hai cột trụ, và toàn thể những đứa con yêu quý của Diệu Liên đã tụ về. Nhỏ lớn chõng chát lên nhau, chen lấn để được đến gần hơn, không cô chú nào đụng đến người Diệu Liên, vẫn còn cách chân một lóng tay. Diệu Liên nghẹn ngào hỏi: “Sao đây? Không cho người ta về hả? bắt người ta ở lại đây hoài sao các con? Ngày mai mình gặp lại nghe? Ngày mai cô sẽ trở lại tìm các con”. Diệu Liên lội từ từ lên bãi cát, một đàn cá con từ từ đi theo, đi theo, bu quanh hai chân. Diệu Liên bước nhẹ lên đất liền rồi đi thẳng về nhà không dám quay đầu lại, nhờ mà các em cất tiếng réo gọi chắc là Diệu Liên biến thành cá mà đi theo các em luôn.

Trở về căn nhà nghỉ mát, việc đầu tiên là gọi về Toronto để biết rõ tin tức bé Lạc. Đầu dây bên kia, giọng Xuân Nhi trả lời: “nó đây nè, nằm ngay dưới chân nè”, rồi Xuân Nhi đưa telephone và bảo bé Lạc sửa vào vài tiếng. Diệu Liên nhẹ cả người, em vẫn còn đó, lần này về nhà sẽ thương bé Lạc nhiều hơn.

Sáng sớm hôm sau, đúng theo lời hứa Diệu Liên trở lại bờ biển. Hôm nay biển động, sóng nước cao, không người tắm, xa xa các du thuyền cũng đã mất dạng. Biển động rồi, các em không được Bố Mẹ đưa đi chơi lòng vòng nữa, chắc toàn biển đang ở tình trạng giới nghiêm.

Rồi sáng sớm hôm sau, lại ra biển tìm các em. Biển lặng trời yên, các chú chim Hải Âu khổng lồ sau một ngày biển động không có thức ăn, hôm nay đã bay lượn cả vùng biển để đi săn mồi. Không một chú cá nào dám bơi gần mặt biển. Ngồi nhìn đàn Hải Âu săn mồi dữ dội, biết rằng cơ hội gặp lại các em không còn nữa, không phải tự nhiên mà có. Bao nhiêu Nhân Duyên phải có mặt để chúng ta, muôn loài được nhìn thấy nhau, nói lời yêu thương cho nhau, cùng nhau vui hoà trong cuộc sống.

Tôn Nữ Diệu Liên

Hollywood, Florida – 2006